terug, immers de ondernemingen konden hun produktie over de maanden november en december aan hun kwartaalquota aanpassen en aldus overtredingen uit de weg gaan.

3. Al verzet de rechtszekerheid zich er in het algemeen tegen dat een communautair besluit vóór afkondiging in werking treedt, het beginsel kan uitzondering lijden wanneer het te bereiken doel zulks noodzakelijk maakt en het rechtmatig vertrouwen van betrokkenen naar behoren wordt geëerbiedigd.

4. Krachtens de ingevolge artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag op haar rustende verplichting om in samenwerking met de ondernemingen en verenigingen van ondernemingen ter vaststelling van de produktiequota studies ter hand te nemen, is de Commissie gehouden de ondernemingen en verenigingen te raadplegen wanneer tot die studies wordt overgegaan, maar die verplichting houdt niet in dat zij iedere onderneming individueel heeft te horen dan wel dat de ijzer- en staalondernemingen met de krachtens artikel 58 voorgestelde maatregelen moeten instemmen.

5. Blijkens de bewoordingen van artikel 58, lid 1, van het EGKS-Verdrag is de Commissie bevoegd om, naast eventueel krachtens artikel 58 te nemen maatregelen, „voor zover nodig" ook de maatregelen, bedoeld in artikel 74, te nemen. De noodzaak van zulke maatregelen heeft de Commissie te beoordelen, onverminderd 's Hofs controle op de rechtmatigheid van de uitoefening dier bevoegdheid.

In zaak 258/80,

SPA METALLURGICA RUMI, gevestigd te Bergamo (Italië), bij C. Rumi, voorzitter van de Raad van Beheer, te dezen vertegenwoordigd door G. Fustinoni en G. Marchesini, advocaten bij de Corte di Cassazione van de Italiaanse Republiek, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de aldaar gevestigde advocaat J. Hoss, 84, Grand'Rue,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door A. Prozzillo als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Cervino, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende nietigverklaring van een door de Commissie genomen individuele beschikking waarbij produktiequota zijn vastgesteld voor bepaalde ijzer- en staalprodukten (artikel 33 van het EGKS-Verdrag),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, G. Bosco, A. Touffait en O. Due, kamerpresidenten, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

A — Voorgeschiedenis

1. Oordelende dat ten gevolge van de daling van de vraag naar staal de Gemeenschap zich in een uitgesproken crisisperiode in de zin van artikel 58 EGKS-Verdrag bevond, en dat de maatregelen van artikel 57 niet voldoende waren om daaraan het hoofd te bieden, heeft de Commissie bij beschikking nr. 2794/80/EGKS van 31 oktober 1980 (PB L 291 van 1980, blz. 1) een quotastelsel ingevoerd voor de produktie van ruwstaal (artikel 1) en voor vier categorieën van walserijprodukten (artikel 2).

Tot categorie IV behoren lichte profielen, waaronder vallen walsdraad in bossen, betonstaal en overig staafstaal, opgenomen in Eurostat-vragenlijst 2-13, regels 132, 133 en 134.

2. Volgens artikel 1, lid 4, van beschikking nr. 2794 wordt het quotastelsel door de Commissie beheerd. Zij kan zich door onafhankelijke instellingen en deskundigen doen bijstaan. Het zakengeheim van de ondernemingen dient te zijn gewaarborgd.

3. Krachtens de artikelen 3, 4 en 5 van deze algemene beschikking werden voor het vierde kwartaal 1980 de quota van categorie IV vastgesteld door toepassing van een verminderingspercentage van 17,39 % op de *referentieproduktiecijfers* bedoeld in artikel 4. Ingevolge artikel 5, lid 2, van de beschikking, komt het verminderingspercentage voor ruwstaal overeen met het volgens de *referentieproduktiecijfers* gewogen gemiddelde van de verminderingspercentages der vier categorieën walserijprodukten.

4. Blijkens artikel 4 worden de referentieproduktiecijfers per kwartaal voor elke onderneming berekend als volgt:

„1. Voor elke maand van het betrokken kwartaal wordt dezelfde maand in de periode van juli 1977 tot en met juni 1980 in aanmerking genomen gedurende welke het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst is geweest. De drie aldus gekozen, niet noodzakelijkerwijs op elkaar volgende maanden vormen de referentieperiode.

2. De referentieproduktiecijfers voor ruwstaal en voor elk der vier categorieën walserijprodukten zijn gelijk aan de respectieve produktiecijfers tijdens de referentieperiode".

5. In artikel 7, lid 2, van de beschikking is het volgende bepaald:

„Met betrekking tot de levering van aan het quotastelsel onderworpen produkten mogen de ondernemingen voor de leveringen in de gemeenschappelijke markt per categorie produkten niet het percentage overschrijden dat de leveringen in de Gemeenschap uitmaken van het totaal van de leveringen in de loop van de twaalf maanden, vallende in de periode van juli 1977 tot en met juni 1980, waarin het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst is geweest".

6. Krachtens de artikelen 10, 11 en 12 zijn de ondernemingen verplicht de in die bepalingen omschreven opgaven en inlichtingen te verstrekken. Artikel 13 preciseert:

„1. De Commissie verifieert de juistheid van de door de ondernemingen verstrekte opgaven en inlichtingen. De ondernemingen zijn verplicht deze verificaties toe te staan, zonder dat daartoe een individuele beschikking noodzakelijk is. In het mandaat van de controleur dient te worden verwezen naar deze bepaling en te worden vermeld, welke door de onderneming verstrekte opgaven en inlichtingen hij dient te verifiëren.

2. Aan de ondernemingen die zich aan de uit de artikelen 10, 11, 12 en 13, lid 1, voortvloeiende verplichtingen zouden onttrekken of die onjuiste gegevens zouden verstrekken, kunnen de in artikel 47 van het Verdrag voorziene boeten en dwangsommen worden opgelegd".

7. Bij individuele beschikking van 1 november 1980 heeft de Commissie verzoeksters produktiequota voor het tijdvak van 1 oktober tot 31 december 1980 vastgesteld als volgt:

	Referenties				Vermindering	Quota 4e kwartaal 1980
	oktober 1978	november 1979	december 1977	totaal		
	ton	ton	ton	ton	%	ton
Walserijprodukten						
Categorie I					20,78	
Categorie II					18,93	
Categorie III					21,53	
Categorie IV	36 390	40 466	35 833	112 689	17,39	93 092
Totaal I-IV	36 390	40 466	35 833	112 689		93 092
Staal	46 500	47 392	42 010	135 902	17,39	112 269

8. Bij brief van 3 november 1980 deelde de Commissie verzoekster mee, dat met de controle belaste en door ingenieurs bijgestane vertrouwenspersonen zich de voor het toezicht op de naleving van de produktiequota nodige inlichtingen zouden doen verstrekken. Zij vroeg verzoekster haar te doen weten wie namens haar het contact met de vertegenwoordigers van de Commissie zouden onderhouden. Op 10 november 1980 deelde verzoekster aan de Commissie schriftelijk de naam mede van haar directeur-generaal, die zich met bedoelde contacten met de inspecteurs van de Commissie zou belasten.

Op 11 november 1980 begaven een inspecteur van een met de controle belaste particuliere onderneming en een ingenieur zich als gemachtigden van de Commissie naar de gebouwen van verzoekster om er de naleving van de per telex van 1 november 1980 aan verzoekster opgelegde produktiequota te controleren.

9. Verzoekster verzette zich tegen die controle, stellende dat de door de Commissie gemachtigde ingenieur een „ondergeschikte" was van een concurrerende staalonderneming. Door deze ingenieur te machtigen om als deskundige bij verzoekster controles te verrichten, zou de Commissie het zakengeheim van verzoekster niet hebben gewaarborgd, zulks in strijd met artikel 1, lid 4, van de beschikking van 31 oktober 1980.

Van deze weigering werd proces-verbaal opgemaakt, dat door de gemachtigden van de Commissie en door de vertegenwoordiger van verzoekster werd ondertekend.

10. In een op 26 november 1980 aan verzoekster gezonden telex bevestigde de Commissie dat zij bij de vervulling van haar controlerende taak uiteraard een beroep moet doen op staaldeskundigen.

„In beginsel wordt het team dat de controle onder verantwoordelijkheid van de Commissie uitvoert, geleid door een personeelslid van de met de controle belaste instelling. De deskundigen zijn technische medewerkers van de Commissie, die optreden overeenkomstig de instructies die zij van de met de controle belaste instelling ontvangen. Deze laatste alleen organiseert en leidt de inspectie in loco.

De inspecterende onderneming die vaststelt dat bepaalde vragen van de technisch adviseurs betrekking hebben op een zakengeheim, de exploitatiestructuur of de produktie- en commercialisatiecyclus betreffende, kan door bemiddeling van het hoofd van het controleteam de Commissie vragen de nodige maatregelen te nemen om de door de vraag van de technisch adviseur gerezen moeilijkheden op te lossen".

Na van deze toelichtingen akte te hebben genomen, deelde verzoekster per telex van 28 november 1980 de Commissie het volgende mee:

„Waar deze deskundigen zelf geen initiatieven kunnen nemen en van de verificatiewerkzaamheden kunnen worden uitgesloten wanneer de onderneming vreest in haar door het Verdrag beschermde belangen te worden geschaad, maken wij, gezien deze nauwkeurige waarborgen, niet langer bezwaar".

B — De schriftelijke behandeling

1. Bij verzoekschrift van 20 november 1980, ingeschreven ter griffie van het Hof op 24 november, heeft verzoekster beroep ingesteld, strekkende tot nietigverklaring van de individuele beschikking van 1 november 1980 waarbij de Com-

missie krachtens de algemene beschikking nr. 2794/80 verzoeksters produktiequota voor het vierde kwartaal van 1980 heeft vastgesteld.

2. Op 28 november 1980 heeft verzoekster krachtens de artikelen 39 EGKS-Verdrag en 83 van het Reglement voor de procesvoering in kort geding voorlopige maatregelen gevorderd. Zij wenste:

a) de tenuitvoerlegging van de bestreden individuele beschikking te zien geschorst, tenminste voor zover de produktie (en de verkopen) van oktober 1980 in het quotastelsel van beschikking nr. 2794/80/EGKS zijn verdisconteerd, casu quo het stelsel te vervangen door een quotum van twee maanden, voor november en december van het lopende jaar;

b) aan de Commissie te zien gelast dat zij onverwijld de maatregelen zal treffen waarover zij ingevolge artikel 74 EGKS de beschikking heeft, terwijl daartoe in casu ook alle toepassingsvoorwaarden zijn vervuld;

c) de Commissie te zien gelast althans voor de inspecties en verificaties bij verzoekster, geen gebruik te maken van technici die door een arbeidsovereenkomst met concurrerende of gelijkaardige staalbedrijven zijn verbonden.

In haar opmerkingen betreffende de gevorderde spoedeisende maatregelen heeft de *Commissie* tot afwijzing geconcludeerd.

Bij met redenen omklede beschikking van 16 december 1980 heeft de president van het Hof de vordering in kort geding afgewezen en de uitspraak inzake de kosten aangehouden.

3. Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

primair:

1. de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS op de in het rekest aangevoerde gronden niet-toepasselijk te verklaren;

2. het individuele besluit de dato 1 november 1980, waarbij de Commissie de produktiequota der onderneming voor het vierde kwartaal 1980 heeft vastgesteld, nietig te verklaren;

3. de Commissie in de kosten te verwijzen;

bij wege van instructiemaatregelen:

de Commissie te gelasten in rechte over te leggen:

1. het proces-verbaal van de zitting, waarop het raadgevend Comité EGKS de door de Commissie ontworpen maatregelen als bedoeld in artikel 58 van het EGKS-Verdrag heeft besproken;

2. het proces-verbaal van de zittingen van de Raad van ministers van de Europese Gemeenschappen, waarop bedoelde maatregelen ex artikel 58 zijn besproken, alsook het voorgeschreven eensluidend advies;

3. het proces-verbaal van de vergaderingen, door de afgevaardigden der Commissie gehouden met de vertegenwoordigers van de vereniging van Italiaanse ijzer- en staalondernemingen (ISA), alsook van de besprekingen, krachtens artikel 58 van het EGKS-Verdrag met individuele ondernemingen gevoerd;

4. het standaard-contract, door de Commissie opgesteld voor de betrekkingen, door haar onderhouden met ondernemingen die hun personeel voor controles en verificaties ter beschikking van de Commissie hebben gesteld.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren, althans het ongegrond te verklaren voor zover de gronden worden ontleend aan artikel 1, lid 4, en artikel 7, lid 2, van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS;

— het beroep voor het overige ongegrond te verklaren;

— verzoekster in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. *De terugwerkende kracht van algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS* (schending van de bij toepassing van het Verdrag in acht te nemen algemene rechtsbeginselen)

Verzoekster beklaagt er zich over dat er in de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS, voor de evaluatie van de toelaatbare jaarprodukties en van de leveringen van gebonden produkten in de EGKS-sector, acht is geslagen op produkties en verkopen sedert *1 oktober 1980.* Met andere woorden: zowel op grond van de inhoud der bepaling (artikelen 5 en 11, lid 2) als omdat het met zoveel woorden wordt verklaard in de considerans (IV, laatste alinea), zou aan de bepaling *terugwerkende kracht* toekomen.

Zulk een terugwerkende kracht zou zich met name niet verdragen met de algemene beginselen welke door de Lid-Staten zijn aanvaard en *schending van een algemeen rechtsbeginsel* inhouden.

Tot staving van dit betoog heeft verzoekster er met name op gewezen dat aan produkties en leveringen in het EGKS-gebied, ofwel aan feiten en transacties die in de maand oktober 1980 onder een op vrijheid gebaseerd regime tot stand kwamen, *ex post* juridische betekenis wordt toegekend voor de aan het eind van het kwartaal te treffen vaststelling of het later gedrag der onderneming geoorloofd was of niet: mochten de produktie en de leveringen over de maand oktober het quotum voor het kwartaal hebben overschreden, dan worden als gevolg van de terugwerkende kracht die aan bedoelde bepalingen toekomt, handelingen die, toen ze werden verricht, geen ongeoorloofd karakter droegen, *a posteriori* onrechtmatig verklaard.

Verzoekster erkent dat de Commissie over haar bedoelingen geen twijfel heeft laten bestaan en op het jegens de ondernemingen te voeren verweer geprepareerd was (vgl. de redengeving van beschikking nr. 2794/80/EGKS, IV, laatste alinea). Er is evenwel rondom de tekst waarvan de Commissie begin oktober meende zonder meer te moeten uitgaan, nadien zoveel te doen geweest dat er meer met intrekking dan met aanvaarding scheen te moeten worden gerekend. Uit de uitvoerige besprekingen, in de pers gewijd aan de meningsverschillen welke in de Raad van ministers aan den dag zouden zijn getreden, scheen de meest onbevangen lezer redelijkerwijs te mogen concluderen dat het ontwerp het niet zou halen dan wel dat er andere oplossingen zouden worden aanvaard of ook dat de besprekingen over vrijwillige zelfbeperking zouden worden hervat. Pas tijdens het eerste weekend van november kwam de vakpers met het bericht dat de

Raad gunstig had geadviseerd over de invoering van een quotastelsel op grondslag van artikel 58 van het EGKS-Verdrag (vgl. Europe, nr. 3012 van 1 november 1980).

Hunnerzijds hadden de ondernemers hun beleidskeuzen en programma's niet van ongewisse politieke gebeurtenissen laten afhangen. Met de harde eisen van de markt geconfronteerd, zag met name verzoekster zich genoodzaakt in de maand oktober te produceren en te verkopen tegen de prijzen die de markt gedoogde.

In haar verweerschrift heeft de *Commissie* betoogd dat het verbod aan wetten terugwerkende kracht te verbinden, alleen op het gebied van het strafrecht als een algemeen rechtsbeginsel is te beschouwen. Bovendien kan er volgens haar van terugwerkende kracht stricto sensu niet worden gesproken: in de algemene beschikking worden produktiequota voor tijdvakken van drie maanden voorzien, waarvan er reeds een was verstreken toen de beschikking er kwam; men had echter nog twee maanden de tijd en de ondernemingen hadden in de maanden november en december hun produktie zeer wel kunnen inkrimpen, waarmede zij binnen hun quota zouden zijn gebleven en sancties uit de weg zouden zijn gegaan. Artikel 15 doet aan de beschikking dan ook geen terugwerkende kracht in de eigenlijke zin des woords toekomen; alleen worden er, met het oog op een later beoordeling, gevolgen toegekend aan een feit dat in het verleden ligt. Het Hof heeft zulk een legislatieve techniek, bijvoorbeeld in zaak 44/65 *(Hessische Knappschaft,* Jurispr. 1965, blz. 1200) rechtmatig verklaard.

Anderzijds zou de hierbedoelde bepaling, indien al als rectroactief te beschouwen, niet zonder meer onrechtmatig zijn te achten. Het Hof heeft de rechtmatigheid van retroactieve handelingen erkend op twee voorwaarden: er moeten maatregelen zijn getroffen opdat de geadministreerden zich in hun rechtmatig vertrouwen niet zien beschaamd, en de retroactiviteit zelf moet ter verwezenlijking van de nagestreefde doeleinden noodzakelijk zijn (vgl. bijvoorbeeld het arrest gewezen in de zaak 98/78, *Racke,* Jurispr. 1979, blz. 69).

De Commissie meent dat aan de eerste van die twee voorwaarden met name door de mededeling van 11 oktober 1980 (PB C 264, blz. 2) is voldaan. Wat betreft de tweede voorwaarde: het in aanmerking nemen van de maand oktober was noodzakelijk voor de goede werking van het systeem dat men wenste in te voeren. Waar de bezettingsgraad van de installaties in de ijzer- en staalindustrie aan het begin van de zomer even boven de 50 % lag, hadden zonder „retroactiviteit" tal van producenten, met verlagingen voor november en december in het achterhoofd, hun produktie over oktober kunnen verdubbelen, hetgeen het quotastelsel tot eind 1980 volkomen onhanteerbaar zou hebben gemaakt.

In haar conclusie van repliek heeft *verzoekster* geantwoord dat, ofschoon de retroactiviteit allereerst van strafrechtelijk belang is, er in beschikking nr. 2794/80 EGKS zware geldstraffen worden voorzien, die kunnen worden opgelegd wegens economische transacties, verricht vóór de totstandkoming van de regeling waarbij zij zijn ingesteld. Een administratieve sanctie staat naar haar aard het dichtst bij een strafsanctie.

Verzoekster handhaaft haar betoog betreffende de bescherming van de rechtmatige verwachtingen der betrokkenen.

Tenslotte heeft zij erop gewezen dat niemand, laat staan een instelling, bij voorbaat bepaalde gevolgen in het leven kan roepen door het afleggen van eenzijdige verklaringen die geen steun behoeven te vinden in latere feiten of rechtshandelingen, in wilsverklaringen of meningsuitingen van andere besloten liggende.

In haar conclusie van dupliek betwist de *Commissie* de stelling van verzoekster, dat de sancties die in de beschikking zijn voorzien „kunnen worden toegepast op economische transacties, verricht vóór de vaststelling van de regeling waarbij zij zijn ingesteld". In feite zijn er quota vastgeteld voor tijdvakken van drie maanden, en slechts met betrekking tot een dier maanden kan van „retroactiviteit" worden gesproken; de ondernemingen hadden dus wel degelijk de mogelijkheid hun produktie in de beide andere maanden te beperken en de toepassing van sancties uit de weg te gaan.

Voor het overige verwijst de Commissie naar haar verweerschrift.

2. *Vaststelling van produktiequota* (schending van het EGKS-Verdrag, en wel met name van artikel 58, subsidiair: schending van wezenlijke vormvoorschriften)

Erop wijzende dat de uitvoerende instelling volgens artikel 58 van het EGKS-Verdrag *„op grondslag van de in samenwerking met de ondernemingen en de verenigingen van ondernemingen gemaakte studies* de quota op een billijke grondslag vast[stelt]", beklaagt verzoekster zich erover dat de ondernemingen *slechts in puur formele zin* zijn *geconsulteerd* en dat de quota in werkelijkheid *eenzijdig* door de Commissie zijn vastgesteld. Ofschoon de Italiaanse ondernemers in de sector ijzer en staal zijn opgeroepen voor drie, op 4, 17 en 30 oktober gehouden vergaderingen, wijst verzoekster erop dat aan de vereniging tijd noch mogelijkheden zijn gelaten om een tegenvoorstel in te dienen op twee punten van de quotaregeling, die tijdens die vergaderingen aan de vertegenwoordigers van de vereniging als „dictaat" zijn voorgesteld: het mechanisme waarvan men zich ter berekening van de quota wenste te bedienen en de verminderingen der percentages voor categorieën produkten, aangekondigd in dier voege dat de Commissie zich het recht voorbehield de coëfficiënt *binnen minimum- en maximumgrenzen* vast te stellen.

Subsidiair heeft verzoekster betoogd, dat er in casu *wezenlijke vormvoorschriften* zijn *geschonden.* In 's Hofs jurisprudentie is meermalen het ontbreken van een voorgeschreven advies of het achterwege laten van voorgeschreven overleg met zulk een schending gelijkgesteld (vgl. het arrest gewezen in de zaak 6/54, Jurispr. I, blz. 219 en 235-238, alsook het arrest, op 18 maart 1980 gewezen in de gevoegde zaken 154/78 e.a., *Valsabbia e. a./Commissie,* Jurispr. 1980, blz. 907, r.o. 37, blz. 999).

De *Commissie* heeft dienaangaande opgemerkt, dat zij wel degelijk met de adviezen van de ondernemingen en de Raad rekening heeft gehouden, zoals wel blijkt uit de talrijke punten van verschil tussen de beleidskoers die in de mededeling aan de Raad (verweerschrift, bijlage I) aan den dag trad en de inhoud van de vastgestelde beschikking.

Rumi heeft haar standpunt kenbaar kunnen maken door tussenkomst van haar vereniging; de heer Carlo Rumi heeft de vergadering van 17 oktober 1980 persoonlijk bijgewoond en er zijn denkbeelden uiteengezet.

Verzoekster heeft met betrekking tot de consultatie van de Italiaanse ondernemingen, voor repliek hetzelfde betoogd als in haar rekest. Zij drukt er voorts haar spijt over uit dat de Commissie met de uitgebrachte adviezen geen rekening heeft gehouden.

De *Commissie* heeft doen zeggen voor repliek, dat zij slechts kan verwijzen naar hetgeen zij te dezen in haar verweerschrift heeft betoogd.

3. *De bevriezing van het verkoopvolume in het EGKS-gebied* (onbevoegdheid, schending van artikel 4, b en d, van het EGKS-Verdrag; schending van artikel 3, b; schending van wezenlijke vormvoorschriften door onvoldoende redengeving)

Onder dit hoofd betwist *verzoekster* de rechtmatigheid van artikel 7, lid 2, van de algemene beschikking, waarbij aan de ondernemingen een beperking van hun verkopen binnen de Gemeenschap wordt opgelegd: al moge in artikel 58 van het EGKS-Verdrag aan de Commissie de bevoegdheid worden verleend de *produktiequota* vast te stellen, zij ontleent daaraan niet tevens de bevoegdheid de omvang der verkopen binnen de gemeenschappelijke markt te beperken. De Commissie heeft derhalve haar bevoegdheid overschreden. Ook zou zij de in artikel 58 genoemde artikelen 3 (b en f) en 4 (b en d) hebben geschonden.

Verzoekster maakt ook bezwaar tegen de zesde overweging van de considerans van beschikking nr. 2794/80/EGKS, waarin te lezen valt: „om deze redenen moet artikel 58 zodanig worden geïnterpreteerd dat het de Commissie de bevoegdheid geeft overschrijding van het percentage leveringen in de Gemeenschap ten opzichte van het totaal der leveringen gelijk te stellen aan overschrijding van de produktiequota". Behalve een bevestiging van het feit dat de Commissie ten principale in gebreke is gebleven, houdt dit *schending van wezenlijke vormvoorschriften* in.

De *Commissie* acht dit gedeelte van het beroepschrift *niet-ontvankelijk*, omdat het *in zoverre met het bestreden individuele besluit geen enkel verband houdt.* Een volgens de artikelen 33 en 36 van het EGKS-Verdrag opgeworpen onrechtmatigheidsexceptie dient volgens een algemeen rechtsbeginsel strikt beperkt te blijven tot het gedeelte van de normatieve handeling waarop het individuele besluit berust. Behalve gebreken die de algemene beschikking in haar geheel niet rechtsgeldig maken (bijvoorbeeld: onvoldoende motivering), mogen alleen onrechtmatigheden worden ingeroepen, begaan in de gedeelten der handeling ter uitvoering waarvan het individuele besluit werd vastgesteld; zo niet, dan zou een particulier een normatieve handeling rechtstreeks kunnen aanvechten, hetgeen met de systematiek van het communautair beroep niet te verenigen zou zijn (vgl. het arrest, gewezen in de zaak 9/56, *Meroni,* Jurispr. 1958, blz. 28).

Ten principale — en subsidiair — betoogt de Commissie dat de in artikel 58 besloten liggende bevoegdheid tot vaststelling van produktiequota, noodzakelijkerwijze die tot vaststelling van de omstreden bepaling inhoudt: met het systeem van produktiequota wil men komen tot een vermindering van het aanbod van ijzer- en staalprodukten op de gemeenschappelijke markt, en daarmede ook tot een verbetering van de verhouding tussen vraag en aanbod en tot hogere prijzen. De Commissie heeft er derhalve naar gestreefd de importen te houden binnen de grenzen, door de teruggelopen vraag gesteld. Voor het gedeelte van de communautaire produktie dat naar derde landen wordt geëxporteerd, heeft natuurlijk in beginsel hetzelfde de gelden: zouden de producenten in de Gemeenschap op het ogenblik waarop de prijzen op de binnenmarkt weer een op-

waartse tendens vertonen, in staat zijn op diezelfde markt de hoeveelheid aan te bieden die zij anders zouden hebben geëxporteerd, dan zou het aanbod opnieuw excedentair worden en zouden de prijzen opnieuw kelderen. Zonder de hierbedoelde bevriezing van de verhouding tussen de verkopen op de binnenmarkt en de exporten, zou het systeem ten enenmale onhanteerbaar worden.

In de *redengeving* (zesde overweging van de algemene beschikking) zijn de bedoelingen der bepaling en haar rechtsgrondslag aangeduid; van onvoldoende redengeving is dus geen sprake.

Verzoekster heeft zich, in haar conclusie van repliek, verweerd tegen de exceptie van niet-ontvankelijkheid, door de Commissie tegen dit gedeelte van haar beroepschrift opgeworpen.

Zij heeft in zoverre met name betoogd dat het door de Commissie ingevoerde stelsel van produktiequota er is om de hoeveelheden ijzer- en staalprodukten die op de markten (en wel met name op de markt van de Gemeenschap) worden aangevoerd, te beperken: langs de weg van een verminderd aanbod hoopt men tot prijsstijging te komen. De beperking van de leveringen welke artikel 7, lid 2, van beschikking nr. 2794/80/EGKS aan de ondernemingen uit de Gemeenschap oplegt, hangt dus met de produktiequota onlosmakelijk samen. Dit blijkt onder meer uit het feit dat overschrijding van de leveringsquota op de markt van de Gemeenschap, wat de oplegging van sancties betreft, met overschrijding van de produktiequota wordt gelijkgesteld.

In haar conclusie van dupliek heeft de *Commissie* met betrekking tot de ontvankelijkheid van het gedeelte van het beroep dat op artikel 7, lid 2, betrekking heeft, betoogd dat de president van het Hof in zijn beschikking van 16 december 1980 het door de Commissie voorgedragen en ook in haar verweerschrift uiteengezette standpunt heeft aanvaard en verzoeksters conclusiën met betrekking tot lid 2 heeft verworpen, overwegende dat „een verzoek in kort geding ... in rechtstreeks verband [moet] staan met de beschikking waartegen het beroep in de hoofdzaak is gericht" (r.o. 16). Welnu, niet-ontvankelijkheid van het verzoek in kort geding, voor zover de verhouding *tussen importen en exporten* betreffende, leidt er, wat de ten principale gevoerde procedure betreft, toe dat de verzoekende partij in zoverre ook in het ten principale ingestelde beroep niet kan worden ontvangen.

4. *Het ontbreken van bescherming tegen importen uit derde landen* (klaarblijkelijke schending van het Verdrag; schending van rechtsregelen, de toepassing van het Verdrag betreffende)

Verzoekster verwijt de Commissie artikel 74 van het Verdrag niet te hebben ingeroepen. Dit in artikel 58 met zoveel woorden aangehaald artikel betreft volgens verzoekster een situatie die zich in casu juist voordoet (vgl. punt 3: „indien een van de produkten, vermeld in artikel 81 ... in het gebied van een of meer deelnemende staten wordt ingevoerd in *verhoudingsgewijs toegenomen hoeveelheden* en onder zodanige voorwaarden, dat daardoor ernstig nadeel wordt of dreigt te worden berokkend aan de produktie van overeenkomstige of rechtstreeks concurrerende artikelen in het gemeenschappelijk marktgebied").

De Commissie heeft *op 30 oktober 1980 uitdrukkelijk aan de Raad verklaard* dat zij niet zou overgaan tot maatregelen tot

beperking van de importen als bedoeld in artikel 74 (vgl. *Europe* nr. 3012, blz. 6).

Een en ander in aanmerking genomen, komt de algemene beschikking in zoverre in strijd met de artikelen 58 juncto 74 van het EGKS-Verdrag; aan de voorwaarden waaronder volgens die artikelen hun toepassing niet achterwege kan blijven, is voldaan. Deze „weloverwogen leemte" zou ook in strijd komen met het *evenredigheidsbeginsel*, zoals dat door het Hof wordt opgevat (vgl. het arrest, op 18 maart 1980 gewezen in voormelde zaak *Valsabbia*, r.o. 117).

De *Commissie* betwist dat niet-toepassing van artikel 74 het quotasysteem feitelijk onhanteerbaar maakt en medebrengt dat het stelsel de ondernemingen buitensporige lasten oplegt.

De rechtmatigheid der besluitvorming mag in ieder geval niet afhankelijk worden gesteld van het antwoord op de vraag of er andere maatregelen van heel verschillende aard zijn genomen.

Voor het onderhavige geval herinnert de Commissie eraan dat het stelsel der produktiequota „voor zover nodig" kan worden „vergezeld" van de in artikel 74 bedoelde maatregelen. Het afwijzen van die noodzaak houdt een *beleidskeus* in waarbij enerzijds het nut moet worden afgewogen van de ten aanzien van de importen genomen „maatregelen", anderzijds de verenigbaarheid dier maatregelen met de verplichtingen die, met name in het kader van de GATT, jegens derde landen op de Gemeenschap rusten, alsook de repercussies waartoe de invoering van kwantitatieve beperkingen (want daarom gaat het) kan leiden voor produkten uit de Gemeenschap in het algemeen en wel met name voor produkten van de ijzer- en staalindustrie. Een en ander in aanmerking genomen, heeft de Commissie gemeend dat het bestaande stelsel, hier en daar verbeterd, als een voldoende maatregel was te beschouwen (vgl. aanbeveling nr. 2797/80/EGKS — PB L 291 van 31. 10. 1980).

In haar conclusie van repliek heeft *verzoekster* zich er met name over beklaagd dat de Commissie goedvindt dat er tegen abnormaal lage prijzen ijzer- en staalprodukten uit derde landen op het grondgebied van de Gemeenschap worden geïmporteerd, terwijl de fabrikanten van de Gemeenschap zich aan de produktiequota hebben te houden. De Commissie zou daarmede het evenredigheidsbeginsel schenden.

Voorts gedogen de instellingen van de Gemeenschap dat sommige Lid-Staten steun verlenen aan de grote concerns van de ijzer- en staalindustrie, ook door *specifieke steunmaatregelen ten behoeve van die industrie*, en die maatregelen zouden zich stellig niet verdragen met artikel 4, c, van het EGKS-Verdrag. Dankzij dit door de Commissie getolereerd overheidsingrijpen zouden de grote parasiterende concerns niet alleen, ondanks hun anti-economische handelwijzen, kunnen overleven; ook zou hun presentie op de markt de vraag naar ijzer- en staalprodukten voor een belangrijk gedeelte aan de particuliere ondernemingen doen ontgaan. Voorts zouden zij in staat zijn prijzen te berekenen die de vrije ondernemingen — die, dankzij hun eigen inspanningen, hun produktiekosten hebben te dragen — zich niet kunnen veroorloven.

De Commissie herinnert aan de bezwaren welke zij in haar verweerschrift heeft ingebracht tegen de argumenten, door verzoeker gebezigd ten betoge dat de gemeenschappelijke markt onvoldoende tegen importen uit derde landen zou zijn beschermd, hetgeen de genomen maatregelen ondoeltreffend zou maken — en derhalve met het evenredigheidsbeginsel in strijd zou doen komen. Zij voegt

daaraan toe dat het bestaande instrumentarium sedert einde 1977 in hoofdzaak ongewijzigd is gebleven en dat er, naar door verzoekster zelf is gesteld, mee kan worden gewerkt om te verzekeren dat de importprijzen en de prijzen der nationale, aan beperkingen onderworpen produkties gelijke tred houden.

Voorts betwist de Commissie dat de aan een staatsonderneming verleende steun en de produktiequota rechtens verband met elkaar houden, en zij vraagt zich af of verzoekster, indien er geen steunmaatregelen waren getroffen, de quota gerechtvaardigd zou achten.

In ieder geval heeft de Raad naar aanleiding van het voorstel der Commissie een beschikking vastgesteld (beschikking nr. 257/80/EGKS tot instelling van communautaire bepalingen voor specifieke steunmaatregelen ten behoeve van de ijzer- en staalindustrie; PB L 29 van 1980), terwijl zij de initiativen der Lid-Staten nauwlettend volgt en tracht er leiding aan te geven in met de communautaire beleidslijnen verenigbare zin. Onlangs heeft zij bij de Raad een rapport ingediend, betreffende de activiteiten welke zij te dezen heeft ontplooid.

5. *De stelling dat het zakengeheim van de betrokken ondernemingen — in de persoon der met inspecties en verificaties belaste personen — onvoldoende is gewaarborgd* (schending van artikel 47 van het Verdrag)

Verzoekster beklaagt zich er in hoofdzaak over dat de in de algemene beschikking geproclameerde eerbiediging van het zakengeheim (vgl. punt 10 van de considerans) niet is gewaarborgd, omdat tot de technici die met de inspecties en verificaties bij de ondernemingen belast zijn, werknemers van concurrerende of soortgelijke ondernemingen behoren. Die werknemers zouden ook niet als „derden" of „onafhankelijken" in de zin van artikel 1, lid 4, der beschikking zijn te beschouwen.

Volgens de *Commissie* is dit gedeelte van het beroepschrift *niet-ontvankelijk* om de redenen welke zij heeft aangevoerd ter adstructie van de niet-ontvankelijkheid van het middel betreffende het blokkeren der leveringen.

Ten principale — en subsidiair — heeft Commissie eraan herinnerd dat zij slechts de beschikking had over 15 controlerende ambtenaren, zodat zij, in een uitzonderlijke situatie, personeel van buiten heeft moeten inschakelen. Voor boekhoudkundige kwesties heeft zij zich gewend tot trustmaatschappijen, maar voor *technische* problemen heeft zij contracten moeten sluiten met ijzer- en staalondernemingen, die hun (76) produktie-ingenieurs, voor de hierbedoelde controles, ter beschikking van de Commissie hebben gesteld. Zij geeft een opsomming van de maatregelen door haar genomen teneinde, in de gegeven omstandigheden, de eerbiediging van het zakengeheim te verzekeren, in welk verband zij, wat verzoekster betreft, releveert dat zij verzoekster heeft uitgenodigd haar in kennis te stellen van ieder haar door de technische adviseurs gedaan verzoek, dat industriële of commerciële geheimen raakte.

Verzoekster heeft in haar conclusie van repliek de exceptie van niet-ontvankelijkheid, door de Commissie tegen dit gedeelte van haar beroepschrift opgeworpen, aangevochten.

Verzoekster meent dat de op artikel 58 onderscheidenlijk artikel 47 berustende gedeelten der beschikking met elkander verweven zijn. Ook zou het standpunt der Commissie er haars inziens toe leiden dat, wat de controles betreft, iedere mogelijkheid van beroep is uitgesloten.

Verzoekster beroept zich tenslotte op het arrest, door het Hof gewezen in de zaak 18/62, Barge t. Hoge Autoriteit (Jurispr. 1963, blz. 553), waarin het Hof is afgeweken van het beginsel dat er alleen kan worden opgekomen tegen die gedeelten van een algemene beschikking die in het individuele uitvoeringsbesluit worden geconcretiseerd.

Ten principale volhardt verzoekster in hoofdzaak bij hetgeen zij in haar *conclusie van repliek* heeft betoogd.

De *Commissie* heeft doen zeggen voor *dupliek* dat 's Hofs president in zijn beschikking van 16 december 1980 is meegegaan met het standpunt van de Commissie, volgens hetwelk artikel 1, lid 4, van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS niet aan de bestreden individuele beschikking ten grondslag lag en verzoeksters conclusies, wat lid 4 betreft, heeft verworpen op grond dat „een verzoek in kort geding rechtstreeks in verband [dient] te staan met hetgeen in de hoofdzaak wordt gevorderd" (r.o. 21). Maar de niet-ontvankelijkheid van het verzoek in kort geding, betreffende de controles, leidt ertoe dat de verzoekende partij, voor zover ten principale hetzelfde wordt gevorderd, in haar beroep al evenmin kan worden ontvangen.

De argumenten, hiertegenover door verzoekster in haar conclusie van repliek aangevoerd, zijn van iedere rechtsgrond ontbloot:

Dat het gedeelte van de algemene beschikking dat op artikel 58 van het EGKS-Verdrag is gebaseerd en het op artikel 47 van dat Verdrag gebaseerde gedeelte dier beschikking met elkander samenhangen, doet niet ter zake, nu in de aangevochten individuele beschikking alleen bepaalde artikelen van het op artikel 58 gebaseerde gedeelte der algemene beschikking tot toepassing kwamen.

Het standpunt der Commissie leidt er niet toe dat, wat de controles betreft, beroep in rechte is uitgesloten: een onderneming die van haar goed recht overtuigd is, kan een controle weigeren en een eventuele boetebeschikking bestrijden; in de alsdan aan te spannen procedure kan zij de onrechtmatigheid van de algemene beschikking inzake de controles aanvechten.

Anders dan verzoekster staande houdt, is het arrest, door het Hof gewezen in de zaak *Barge*, geheel met het standpunt van de Commissie in overeenstemming. Een onrechtmatigheidsexceptie kan de algemene beschikking in haar geheel betreffen dan wel de gedeelten dier beschikking waarop de individuele beschikking berust. Voor zover het beroep de controles betreft, valt het in geen van beide categorieën.

IV — Mondelinge behandeling

Verzoekster, vertegenwoordigd door de advocaten G. Fustinoni en G. Marchesini, en de Commissie, vertegenwoordigd door A. Prozzillo, zijn ter terechtzitting van 15 september 1981 gehoord.

In verband met het feit dat de Commissie een tabel betreffende verzoeksters produktie, vergeleken met haar quota voor het tijdvak oktober 1980-juni 1981, had overgelegd, heeft het Hof verzoekster een termijn gesteld om schriftelijk van antwoord te dienen. Verzoekster heeft op 24 september 1981 geantwoord. De Commissie heeft haar desbetreffende opmerkingen op 30 september 1981 ingezonden.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 29 oktober 1981 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 24 november 1980 ter griffie ingediend verzoekschrift heeft de aandelenmaatschappij Metallurgica Rumi krachtens artikel 33, tweede alinea, van het EGKS-Verdrag gevorderd dat het Hof de individuele beschikking de dato 1 november 1980 van de Commissie tot vaststelling van verzoeksters produktiequota voor het vierde kwartaal van 1980, vastgesteld ter uitvoering van beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie de dato 31 oktober 1980 tot invoering van een quotastelsel voor de produktie van staal (PB L 291, blz. 1), nietig zal verklaren.

2 Een onjuiste vaststelling van verzoeksters individuele quota is aan het beroep niet ten grondslag gelegd. De bestreden beschikking zou enerzijds onrechtmatig zijn omdat daarin toepassing wordt gegeven aan een aantal door verzoekster onrechtmatig geachte bepalingen van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS, anderzijds vanwege het feit dat de Commissie er bij de uitvoering, door haar gegeven aan de artikelen 1, lid 4, en 13 van de algemene beschikking, niet op zou hebben toegezien dat de controleurs of deskundigen van wier diensten zij gebruik maakt, wat hun onafhankelijkheid betreft, de nodige waarborgen bieden dat het zakengeheim der ondernemingen wordt geëerbiedigd.

Het eerste middel

3 De Commissie heeft personeelsleden van concurrerende ondernemingen belast met de inspecties, bedoeld in artikel 1, lid 4, en 13 van beschikking nr. 2794/80/EGKS, zodat de eerbiediging van het zakengeheim volgens verzoekster niet is gewaarborgd. Zulke deskundigen zijn haars inziens niet als „derden" of „onafhankelijken" in de zin van artikel 1, lid 4, der beschikking te beschouwen. De Commissie zou aldus een onjuiste toepassing aan die bepalingen hebben gegeven.

4 Verzoekster heeft evenwel niet gesteld dat zij bij de door de Commissie gehouden inspecties het slachtoffer van enigerlei schending van het zakengeheim is geworden. Het middel moet derhalve worden verworpen.

Het tweede middel

5 Het tweede middel betreft de regeling van artikel 7, lid 2, van beschikking nr. 2794/80/EGKS, volgens hetwelk een onderneming, wat de leveringen op de gemeenschappelijke markt betreft, het verhoudingsgetal — bij inwerkingtreding van het quotastelsel — tussen de leveringen op de gemeenschappelijke markt en het totaal der leveringen niet mag overschrijden.

6 Er dient op te worden gewezen dat men in een tegen een individuele beschikking gericht beroep tot nietigverklaring weliswaar de onrechtmatigheid mag inroepen van bepalingen van algemene beschikkingen die in de bestreden beschikking tot uitvoering komen, doch dat betrokkenen die mogelijkheid slechts wordt geboden wanneer de individuele beschikking op de beweerdelijk onrechtmatige bepalingen berust.

7 In de litigieuze individuele beschikking wordt geen uitvoering gegeven aan artikel 7, lid 2, der algemene beschikking en haar rechtmatigheid hangt van de rechtmatigheid dier bepaling niet af. Dat genoemd artikel tot toepassing moet komen, ligt in de algemene beschikking rechtstreeks besloten en de Commissie behoeft zich daartoe niet met een individuele beschikking tot de ondernemingen te wenden. In het EGKS-Verdrag is, onverminderd gevallen van détournement de pouvoir, geen rechtstreeks beroep der ondernemingen tegen zulke bepalingen voorzien. Wel voorziet het rechtscontrole voor alle gevallen waarin de Commissie aan een onderneming die de algemene beschikking zou hebben geschonden, een geldboete oplegt. Het middel is dan ook niet-ontvankelijk.

Het derde middel

8 In dit middel beklaagt verzoekster zich erover dat er in de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS, die eerst op de dag van haar plaatsing in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen, 31 oktober 1980, in werking is getreden, met ingang van 1 oktober 1980 produktiequota voor de ijzer- en staalindustrie zijn voorzien. De bepaling zou terugwerken, waardoor een der bij de toepassing van het Verdrag in acht te nemen algemene rechtsbeginselen zou zijn geschonden. Aan in de maand oktober 1980 tot stand gekomen handelstransacties zou aldus *ex post* rechtens belang toekomen ter beantwoording van de vraag of latere gedragingen van de onderneming al dan niet als geoorloofd zijn te beschouwen. Zou door de produktie en leveringen over de maand oktober het kwartaalquotum zijn overschreden, dan zou de

aan deze bepalingen toegekende terugwerkende kracht handelingen die destijds niet ongeoorloofd waren, *a posteriori* ongeoorloofd maken. Ofschoon de Commissie haar bedoelingen had kenbaar gemaakt, zouden er blijkens de persberichten in de Raad meningsverschillen aan de dag zijn getreden die aanvaarding van het ontwerp der Commissie onwaarschijnlijk deden voorkomen, zodat de ondernemingen er geen acht op behoefden te slaan.

9 Vastgesteld zij dat verzoekster niet heeft vermeld of bepaalde ondernemingen vóór de inwerkingtreding van beschikking nr. 2794/80/EGKS hun produktiequota voor het vierde kwartaal van 1980 inderdaad hadden verbruikt. Deze niet zeer waarschijnlijke veronderstelling gaat in ieder geval voor verzoekster niet op, zodat zij geen verdere bespreking behoeft.

10 Een en ander in aanmerking genomen, heeft beschikking nr. 2794/80/EGKS niet werkelijk kunnen terugwerken: wilden de ondernemingen zich aan hun kwartaalquota houden, dan konden zij hun produktie over de maanden november en december aanpassen en inbreuken uit de weg gaan.

11 En al verzet de rechtszekerheid zich er in het algemeen tegen dat een communautair besluit vóór afkondiging in werking treedt, dit beginsel kan uitzondering lijden wanneer het te bereiken doel zulks noodzakelijk maakt en het rechtmatig vertrouwen van betrokkenen naar behoren wordt geëerbiedigd.

12 Aan beide voorwaarden is in casu voldaan. De maand oktober moest onder het systeem worden gebracht om te voorkomen dat er, met verminderingen in het vooruitzicht, door sommige ondernemingen in oktober tot produktieverhoging zou worden overgegaan. Bovendien heeft de Commissie het rechtmatig vertrouwen van betrokkenen geëerbiedigd door de mededeling van 11 oktober 1980 (PB C 264, blz. 2) te doen uitgaan, waarin zij haar voornemen te kennen gaf de maand oktober onder het quotastelsel te brengen, alsook door een op die zelfde dag (PB L 268, blz. 25) gepubliceerde beschikking, waarbij de ondernemingen worden verplicht inlichtingen betreffende hun produktie over de maand oktober 1980 te verstrekken. Weliswaar vermeldde de Commissie in haar mededeling van 11 oktober het niveau der quota niet, hetgeen medebracht dat ondernemingen die met hun produktie niet boven de kwartaalquota wilden uitgaan, aan de aanbeveling der Commissie geen duidelijke conclusies konden verbinden, maar dit neemt niet weg dat de ondernemingen van de bedoelingen der Commissie in kennis waren gesteld.

Het vierde middel

13 De Commissie heeft volgens verzoekster niet voldaan aan de in artikel 58 van het EGKS-Verdrag gestelde eis dat de betrokken ondernemingen worden geraadpleegd; in dat artikel is bepaald dat de Commissie, op grondslag van de in samenwerking met de ondernemingen en de verenigingen van ondernemingen gemaakte studies, de quota vaststelt. De Commissie zou haar voorstellen hebben gedicteerd, zonder dat de vereniging van Italiaanse ijzer- en staalondernemers tijd of gelegenheid kreeg om, wat betreft het mechanisme waarvan men zich ter berekening der quota zou bedienen en het percentage van de vermindering van de produktie, tegenvoorstellen in te dienen.

14 Aan de verplichting der Commissie om, in samenwerking met de ondernemingen en verenigingen van ondernemingen, studies te verrichten, dient een ruimere betekenis te worden toegekend dan verzoekster eraan hecht. De Commissie doet zich van de algemene situatie in de ijzer- en staalindustrie in dier voege voorlichten dat er voortdurend studie van wordt gemaakt. Er zij aan herinnerd dat de ondernemingen en hun verenigingen volgens artikel 46 van het EGKS-Verdrag aan de Hoge Autoriteit alle voorstellen of opmerkingen mogen voorleggen welke betrekking hebben op de voor hen van belang zijnde vraagstukken. Voorts is verzoekster, zo goed als iedere andere ijzer- of staalonderneming, gehouden aan de Commissie regelmatig mededeling te doen van haar produktiecijfers en prijzen. Ook is de Commissie, ten behoeve van de quotaregeling, tot bijzondere studies overgegaan. Deze verschillende gegevens zijn te beschouwen als de in artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag bedoelde studies, waarmede de Commissie rekening heeft kunnen houden.

15 Is de Commissie gehouden de ondernemingen en de verenigingen van ondernemingen te raadplegen wanneer tot die studies wordt overgegaan, die verplichting houdt niet in dat zij iedere onderneming individueel heeft te horen dan wel dat de ijzer- en staalondernemingen met de krachtens artikel 58 voorgestelde maatregelen moeten instemmen. In casu heeft de Commissie de ijzer- en staalondernemingen van de voorgenomen maatregelen op de hoogte gesteld, en zij heeft vergaderingen met de betrokken verenigingen van ondernemingen, de vereniging van Italiaanse betonstaalproducenten daaronder begrepen, belegd om hen in staat te stellen hun voorstellen aan de Commissie kenbaar te maken. Verzoekster heeft aan ten minste één dier vergaderingen, te weten aan de op 17 oktober 1980 gehouden vergadering, deelgenomen. De Commissie heeft derhalve voldaan aan haar verplichting om in samenwerking met de ondernemingen en de verenigingen van ondernemingen tot de nodige studies over te gaan.

Het vijfde middel

16 Verzoekster verwijst de Commissie tegen importen als bedoeld in artikel 74 van het EGKS-Verdrag niet de nodige maatregelen te hebben genomen, terwijl die importen aan de produktie van overeenkomstige of rechtstreeks concurrerende produkten ernstig nadeel berokkenden of dreigden te berokkenen.

17 Blijkens de bewoordingen van artikel 58 is de Commissie bevoegd om, naast eventueel krachtens artikel 58 te nemen maatregelen, „voor zover nodig" ook de maatregelen, bedoeld in artikel 74, te nemen. De noodzaak van zulke maatregelen heeft de Commissie te beoordelen, onverminderd 's Hofs controle op de rechtmatigheid van de uitoefening dier bevoegdheid.

18 Er zij in zoverre op gewezen dat verzoekster geen bewijsmateriaal heeft aangedragen tot staving van haar stelling dat de Commissie haar discretionaire bevoegdheid zou hebben misbruikt. Integendeel, reeds voor de invoering van het quotastelsel heeft de Commissie maatregelen genomen teneinde het prijsniveau en het importkwantum van ijzer- en staalprodukten uit derde landen te controleren. Zo stelde zij een basisprijs vast, sloot zij akkoorden met derde landen en nam zij bewakingsmaatregelen. Bij vaststelling van beschikking nr. 2794/80/EGKS heeft zij dit toezicht nog verscherpt en de basisprijzen herzien. Trouwens, volgens de door de Commissie verstrekte cijfers is het niveau der importen tussen 1977 en 1979 gedaald, en die dalende tendens heeft zich vóór en na de invoering van het quotastelsel voortgezet. Tot de Commissie kan dus niet het verwijt worden gericht dat zij in onvoldoende mate de strijd tegen de importen uit derde landen heeft aangebonden.

19 Voorts zij erop gewezen dat de Commissie zich bij haar onderhandelingen met derde landen voor niet geringe moeilijkheden geplaatst ziet, aangezien de EGKS meer staal uitvoert dan invoert; de Commissie moet derhalve trachten de mogelijkheid van verdere communautaire exporten te verzekeren en tevens de invoer in de Gemeenschap te beperken; zou zij tegenover derde landen zonder voorafgaande onderhandelingen restrictieve beschikkingen hebben genomen, dan diende zij met voor het gemeenschapsbelang nadelige vergeldingsmaatregelen dier landen te rekenen.

20 Op grond van een en ander dient het beroep te worden verworpen.

Kosten

21 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

22 Verzoekster is in het ongelijk gesteld, zodat zij in die kosten, die op het kort geding gevallen daaronder begrepen, moet worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verwijst verzoekster in de kosten, die op het kort geding gevallen daaronder begrepen.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Chloros	Grévisse

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 16 februari 1982.

De griffier
P. Heim

De president
J. Mertens de Wilmars